

Dues imatges de *Mourir à Madrid*, el famós film de Frédéric Rossif, tant de temps prohibit a l'Estat espanyol. La primera recull una escena de l'arribada dels franquistes a Vinaròs, el 1939. La segona, el tancament de l'última frontera per les tropes vencedores.

Vídeo-història

El mercat del vídeo es diversifica i, fins i tot, presenta —com recentment a França— reproduccions d'antics reportatges sobre temes històrics, com ara les Guerres Mundials o la Guerra d'Espanya, entre els grans conflictes d'aquest segle

Com tot en aquesta vida, el vídeo també té els seus graus. Alguna cosa separa, a més dels Pirineus, francesos i espanyols: mentre que ací els videocassetes amb més demanda continuen sent els pornogràfics i els violents, fa temps que al país veí el documental històric ocupa un dels primers llocs.

Aquesta demanda de materials d'una certa qualitat ha conduït els productors a un gran esforç, de cara a satisfer aquestes inquietuds historicistes dels televidents.

L'aparició en vídeo-cassette de dos films documentals: *14-18* i *La bataille de France*, distribuïts per René Chateau-Video, ens

posa davant d'un fenomen, que, si bé encara no s'ha estés a les nostres terres, sí que ens fa presagiar una determinada evolució en el mercat dels productes àudio-visuals: l'especialització i l'augment de les exigències respecte a les qualitats tant tècniques com de contingut.

D'una altra banda, els dos productes són fortament influïts per la demanda de llibres del públic gàl·lic, que es mostra, en els darrers anys, amb una clara preferència per la història o bé per les novel·les històriques.

La primera i la segona guerra mundial hi són tractades a partir de materials seleccionats d'acord amb uns criteris didàctics (un altre aspecte que han d'atendre els nostres productors, tan descuidats quan es tracta de vídeos pedagògics). Entre els films base utilitzats en el vídeo de *La bataille de France* destaca *Mourir à Madrid*, de F. Rossif, un dels relats filmics més importants sobre la guerra espanyola.

Seguint la línia oberta amb el «nouveau roman», Aurel, l'autor dels vídeos, pren suport fonamentalment d'un text complex,

en què tenen cabuda des d'antics poemes fins a cartes d'amor escrites en les trinxeres.

Les actuals sèries televisives sobre el nostre temps passat més recent, produïdes per TVE, S. A., pateixen, en molts casos, d'una unidireccionalitat excessiva; no són productes oberts, on tinguen el seu lloc tota una sèrie de fenòmens que afectaven la vida quotidiana de l'època. En aquest sentit, plantegen un punt de vista excessivament acadèmic, en comparació amb els productes francesos.

La vella memòria és important; un poble que oblidat està condemnat a equivocar-se, a ensopegar amb la mateixa pedra. Els nostres arxius cinematogràfics, ningú no sap on trobar-los. Les institucions encarregades de vetllar per la nostra història pareixen adormides entre les teranyines que cobreixen els pocs metres de cel·luloide que conservem. I els nostres intel·lectuals estan massa preocupats pel present com per a entretenir-se recuperant el passat.

Observem l'exemple francès com a model d'allò que, tard o d'hora, caldrà fer.

lletres

plaça del Prado, 31 Gandia . Tel. 286 69 40